

Henseende maa vi sige: stet er stet. Det er heller ikke med noget let Sind, at jeg i Aar tager Ordet i Anledning af dette Forslag. Jeg ved, at Forslaget, som det nu foreligger, vil blive vedtaget af Rigsdagen. Vi have nys fra Ministerbordet fra de forfællelige Ministre hørt, at de alle have erklæret sig tilfredse, de have ikke noget videre at forlange og ikke noget særligt Vædringsforslag at stille hverken til den ene eller anden Paragraf. Endvidere have vi hørt det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtale, at Landstinget i sin Helhed kan være tilfreds med det foreliggende Finanslooforslag, saa der er ikke nogen Grund til at tvivle om, at dette Forslag, som nys er vedtaget i det andet Ting ikke med noget særdeles stort Flertal — det blev vedtaget med 59 Stemmer, og en Del af de 59 erklærede sig mod Indholdet, det var altsaa for saa vidt med knebet Flertal, at det blev vedtaget — her vil blive vedtaget med et stort Flertal. Jeg tager her Ordet paa et lille Mindretals Vegne, det søger jeg meget godt, men desuagtet ved jeg sikkert, at der er mangfoldige Tusind Vælgere ude i Landet, der dele min Opfattelse. Jeg er vis paa, at Flertallet af de danske Vælgere dele den Opfattelse, som jeg her er Talsmand for i dette Øjeblik. Det er ganske vist, at man fra en vis Side i en Række af Aar har gjort, hvad man kunde, i alt Fald saare meget, for at forplumre Stillingen ude blandt Vælgene, for at hindre dem i at saa klar Overfigt over Stillingen, men ikke desmindre er jeg overbevist om, at Hjertelaget blandt Flertallet af de danske Vælgere er paa min Side i dette Øjeblik. Jeg er sikker paa, at Fremtiden vil komme til at vise det, muligvis ikke i første Omgang, men jeg er sikker paa, at det vil ske i næste Omgang; hvis jeg ikke havde denne Sikkerhed, denne bestemte Tro og dette bestemte Haab, vilde jeg ikke staa en eneste Dag længere her i denne Sal.

Ærede Medlemmer ville erindre, at naar jeg de foregaaende Aar har taget Ordet baade ved Finanslovens første og sidste Behandling, har mit Vidnesbyrd og min Gerning gaaet ud paa at stemme Nej til Finanslooforslaget, jaaledes som det har foreligget for os. Det høje Ting kender ogsaa godt de Grunde eller den Grund, jeg har haft i saa Henseende, saa det er overflødig at komme videre ind paa det. Denne Grund har jeg ikke i Aar. I Aar staa Regeringen paa en ordinær Finansloof. Vi have en Regering, som lever paa en ordinær Finansloof, og som følger deraf en den konstitutionelle Grund til at sige Nej til Finanslooven bortfalden. Men til Trods der-

for er min Stilling saaledes, at jeg alligevel ikke vil kunne stemme for det Finanslooforslag, som her foreligger. Jeg skal med et Par Bemærkninger begrunde denne min Opfattelse. Det er ikke paa Grund af de almindelige Poster, af hvilke der kunde være mange, som jeg kunde have mere eller mindre imod. Det er jo saaledes, at ethvert, som helst Medlem baade i dette Ting og i det andet Ting altid kan have noget mod et eller andet i det foreliggende Finanslooforslag. Det er jo umuligt, at en Sag som Finansloven i sin Helhed skulde kunne være ethvert Medlem fuldstændig tilpas. Der maa altid være et eller andet, der er ham mere eller mindre imod. Men til Trods for det vilde jeg dog have kunnet stemme for Finanslovens endelige Vedtagelse. Jeg skal ikke komme ind paa nogen udførlig Omtale af saadanne Poster. Jeg skal blot nævne to Forhold, som jeg finder det slem, at man ikke har berørt i det foreliggende Forslag. Det ene er det vestindiske Forhold. Jeg skal ikke lægge Beslag paa de ærede Medlemmers Tid ved en vidtløftig Omtale af dette Forhold, men blot minde om, at vi nu staa saaledes, at vi have mellem 9 og 10 Millioner Kroner til gode i alt hos de vestindiske Der, og at disse Der aarlig sluger over 1/2 Million Kroner, disse Smaaver, der alt i alt kun tælle 32,000 Indbyggere. Det er et meget uheldigt og urimeligt Forhold, al den Stund det er saaledes, at det danske Landbrug — de Herrer sige nu hvad de ville, saa er det dog en Kendsgerning — lider Nød i den Grad, at det er mig en Gaade i dette Øjeblik, hvorledes de smaa Landbrugere i vort Fædreland mange Steder komme ud af det, naar det er bekendt, at Produktpriserne ere gaaede ned, saa at vi i det sidste Aar have kunnet købe fremmed Korn for mellem 3 og 4 Ore pr. Pund, og de øvrige Produktpriser ogsaa ere gaaede stadigt ned, medens Udgifterne stadigt ere stagne. Under saadanne Forhold er det ikke blot for Landbrugets Vedkommende, men overhovedet for vort økonomiske Erhverv i det hele uheldigt, at der aarlig gaar 1/2 Million Kroner ud af den danske Statskasse til Vestindien, alene til 32,000 Mennesker. En af disse Der har en fortrinlig Verdshavn, og en anden af disse Der er overordentlig frugtbar og har et særdeles gunstigt tropisk Klima, saa det er noget gaadefuldt, at disse Der i det hele kunne kræve saa overordentlig store Summer. Jeg forstaaer ikke rettere, end at Grundene hertil særlig ere — jeg skal blot nævne det i Forbigaaende — for det første Opretholdelsen af en meget kostbar